

15 AUGUSTUS 1924

No. 16

29e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Die mij verwerpt en mijne woorden niet ontvangt, heeft die hem oordeelt: het woord dat ik gesproken heb, dat zal hem oordeelen ten laatsten dage.”
Johannes 12 : 48.

DE HERSTELLING VAN HET EVANGELIE. ¹⁾

XIV.

Een heilig boek van heden.

Toen de Heere God Mirjam en Aäron bestrafte omreden zij tegen hun broeder Mozes opstonden, zeide Hij tot hen: „Hooft nu Mijne woorden! Zoo er een profeet onder u is, Ik, de Heere, zal door een gezicht Mij aan hem bekend maken, door eenen droom zal Ik met hem spreken. Alzoo is Mijn knecht Mozes niet, die in Mijn gansche huis getrouw is. Want van mond tot mond spreek Ik met hem, en door aanzien, en niet door duistere woorden; en de gelijkenis des Heeren aanschouwt hij; waarom hebt gijlieden niet gevreesd tegen Mijnen knecht, tegen Mozes, te spreken?”²⁾

Zoo was het eveneens met den Profeet Joseph Smith. Sedert den dag van het eerste schoone visioen van den Vader en Zoon, sprak de Heere meermalen en zeer duidelijk tot den jeugdigen Profeet. Bijzonder nauw was de gemeenschap van den Profeet met zijn God na de hervestiging der Kerk op aarde. Zoo vaak als hij behoefte aan leiding of aanmoediging gevoelde, zocht de jonge man God; en God antwoordde hem immer, sprak tot hem en gaf hem datgene wat hij in dat uur van noode had. Aldus geschiedde het dat in een zeer beperkten tijd de Profeet een tamelijk groot aantal openbaringen verkregen had. Want telkenmale als de Heere

1) Deze verhandeling, geschreven door ouderling Osborne J. P. Widtsoe, wordt in de zondagsscholen der zending behandeld.

2) Num. 12: 1—8.

tot hem sprak, hield hijzelf, of één van zijn schrijvers, verslag van de openbaring zooals die gegeven werd. Naderhand werden daarvan afschriften gemaakt en onder de Heiligen verspreid, welke daarmede het meest gemoeid waren.

Als wij onder de Heiligen in Kirtland in het jaar 1832 geleefd hadden, zouden wij met hen, in ons gemoed, aangedaan zijn geworden, toen de Profect de gewichtige openbaring ontving, welke het nummer acht-en-tachtig draagt in het Boek van Leer en Verbonden. Deze wonderlijke en belangrijke openbaring werd onder de Heiligen verspreid in manuscript-vorm. Zij werd het „Olijfbblad” genaamd. En het „Olijfbblad” is een voorbeeld van de wijze waarop de openbaringen het eerst onder de Heiligen werden verspreid. Natuurlijk gaf deze methode geen bevrediging in een tijdperk van modernen vooruitgang. Het volk begon spoedig het woord van God, zooals het aan hen rechtstreeks gegeven werd, in gedrukte vorm te begeeren. Zoo tijdig in het bestaan der Kerk vertoende deze begeerte zichzelf, dat in Juli 1830, slechts drie maanden na de organisatie der Kerk, de Profect Joseph Smith alreeds bezig was aan de compilatie van de openbaringen. ¹⁾ Dit was het begin van het boek van moderne schriftuur.

Het compilatie-werk schijnt echter langzaam gevorderd te zijn. Meer dan een jaar nadat de taak ter hand genomen was, werd er een bijzondere conferentie gehouden in Hiram, Ohio. Deze werd 1 November 1831 gehouden. ²⁾ De conferentie werd tezamen geroepen om de uitgave van de openbaringen door den Profect Joseph Smith ontvangen, te overwegen. Er werd besloten een uitgave van 10.000 exemplaren uit te geven; en gedurende den namiddag van den eersten dag der conferentie, ontving de Profect door inspiratie, de voorrede voor het voorgestelde boek. Deze voorrede komt nu als de eerste afdeling in het Boek van Leer en Verbonden voor. Zij is een toonbeeld van letterkundige samenstelling. Denzelden namiddag gaven de verzamelde broederen getuigenis van de goddelijke inspiratie der openbaringen. „Broeder Joseph Smith Jr.”, zoo lezen wij, „zeide dat in zooverre de Heere een grooten zegen aan ons gegeven heeft door geboden en openbaringen te geven, hij de conferentie vroeg welke getuigenis zij gewillig waren aan deze geboden te hechten, welke spoedig aan de wereld gezonden zouden worden. Een aantal der broederen stond op en zeide dat zij gewillig waren aan de wereld te getuigen dat zij het wisten openbaringen des Heeren te zijn.” ³⁾

Op den tweeden dag der conferentie werd de openbaring (van den vorigen avond) door den leider der vergadering (dit was Oliver Cowdery) voorgelezen. De broederen stonden in beurten op

1) „History of the Church”, Vol. I, p. 104.

2) „History of the Church”, Vol. I, p. 221.

3) „History of the Church”, Vol. I, p. 222, noot.

en getuigden van de waarheid van het Boek van Geboden. „De ouderlingen, tegenwoordig in deze speciale conferentie, waren Joseph Smith Jr., Oliver Cowdery, David Whitmer, John Whitmer, Peter Whitmer Jr., Sidney Rigdon, William E. McLellin, Orson Hyde, Luke Johnson en Lyman E. Johnson.

Met het vertrouwen en de getuigenis van de ouderlingen aldus te kennen gegeven, zette Joseph Smith verder voort om de openbaringen voor publicatie gereed te maken. Er werd besloten door de conferentie, dat Oliver Cowdery de geboden en openbaringen naar Independence, Mo., waar de drukpers der Kerk gevestigd was, zou overbrengen. De Profeet zou de openbaringen gereed gemaakt en gerangschikt hebben bij den tijd dat ouderling Cowdery zou vertrekken — „welk vertrek den 15de der maand (November) — of, als het mogelijk zou zijn vóór dien tijd — zou plaats vinden.”¹⁾ Het compilatie-werk was op tijd gereed; de moderne schriftuur werd door gebed aan den dienst van den Almachtige toegewijd, de profeet zelf volbracht deze verordening²⁾, John Whitmer was aangesteld geworden om Oliver Cowdery te vergezellen door het wilde gedeelte naar Independence; en het heilig verslag was op zijn weg naar Zion.

Het drukken van het heilig boek had geen snel verloop. Op den 25sten Juni 1833, meer dan een jaar na het houden van de speciale conferentie, schreef Sidney Rigdon een lang schrijven uit naam van het Presidentschap der Kerk aan W. W. Phelps en anderen in Zion. „Wij hebben uw laatste schrijven ontvangen”, antwoordt hij, „hetwelk een aantal vragen bevat, die gij door ons beantwoord wenscht te zien.***

„Ten eerste, het binden van het Boek van Geboden, denken wij niet noodig te zijn. Zij zullen goed verkocht worden zonder ze te binden, en er is, zoover als aan ons bekend, geen boekbinder te huren, noch is het materiaal verkrijgbaar om ze te binden zonder de boeken te lang uit circulatie te houden.”

Wat verder in denzelfden brief, zegt de schrijver: „Wij hebben een weinig tijds geleden eenige openbaringen ontvangen, welke u te gezetter tijd zullen bereiken.” En nog verder, steeds in denzelfden brief, wijst de schrijver op eenige typografische fouten in de veertigste en vierenveertigste hoofdstukken van het in bewerking zijnde boek.³⁾ Klaarblijkelijk was het drukken zoover gevorderd, dat voorbereidselen gemaakt moesten worden voor het binden van het boek, nochtans was er waarschijnlijk nog steeds tijd om openbaringen toe te voegen en verbeteringen aan te brengen.

Ongeveer een maand na het schrijven van bovengenoemden brief, zond Sidney Rigdon een ander schrijven uit

1) „History of the Church”, Vol. I, p. 290.

2) „History of the Church”, Vol. I, p. 234.

3) „History of the Church”, Vol. I, pp. 362-364.

naam van het Presidentschap. In dezen laatsten brief zegt hij: „Zendt de kist met Boeken van Geboden naar N. K. Whitney & Co., Kirtland, Geauga Graafschap, Ohio, p/a. Kelly and Walworth, Cleveland, Cuyahoga Graafschap, Ohio.”¹⁾ Klaarblijkelijk was de eerste uitgave bijna voltooid. Het Heilige Boek van den tegenwoordigen tijd zou spoedig de wereld ingezonden worden.

Ongelukkigerwijze echter werd de zending nimmer verzonden. Op 20 Juli 1833 verzamelde een bende gepeupel nabij de drukkerij der Kerk in Independence en eischte dat de drukkerij en de winkel gesloten zouden worden en alle mechanische werkzaamheden zouden staken.²⁾ De Kerkleiders in Zion weigerden zich te voegen naar deze onredelijke eischen. Daarop wierp het gepeupel zich op het gebouw, vernielde papieren en uitgaven, maakte zich meester van de materialen van waarde, dreef de familie van Wm. W. Phelps uit het huis en maakte het huis met den grond gelijk. Slechts eenige exemplaren van de uitgave van het Boek van Geboden, zoover als het gedrukt was, werden voor vernieling bespaard.³⁾

Iets meer dan een jaar later, maakte de Kerk zich gereed om wederom de openbaringen in druk uit te geven. Een drukkerij was in Kirtland, Ohio, gevestigd geworden. De toestanden schenen gunstig om het Boek van Geboden het daglicht te doen zien. Op 24 September 1834, in een vergadering van den Hoogen Raad, te Kirtland, werd een commissie aangesteld „om de items te rangschikken van de leer van Jezus Christus, voor het bestuur van de Kerk van de Heiligen der Laatste Dagen, welke Kerk georganiseerd werd en hare loopbaan begon op den 6den April 1830. Deze items moeten uit den Bijbel, Boek van Mormon en de openbaringen, welke tot op heden aan de Kerk gegeven zijn, of welke gegeven zullen worden totdat zulke schikkingen getroffen zijn, genomen worden.” President Joseph Smith Jr., Oliver Cowdery, Sidney Rigdon en Frederick G. Williams, werden als de commissie aangesteld.⁴⁾

Deze commissie, naar 't schijnt, arbeidde met kracht aan het compileeren en het drukken. Op 17 Augustus 1835, een weinig minder dan een jaar na hunne aanstelling, voleindigde de commissie hun vastgestelden arbeid, en een algemeene vergadering van het Priesterschap werd tezamen geroepen om het boekdeel van heilige Schriftuur te accepteeren. Gedurende de namiddagvergadering bracht Oliver Cowdery het „Boek van Leer en Verbonden van de Kerk van de Heiligen der Laatste Dagen” voor het Priesterschap. William W. Phelps en John Whitmer getuigden vrijwillig

1) „History of the Church”, Vol. I, p. 369.

2) „History of the Church”, Vol. I, p. 390.

3) „History of the Church”, Vol. I, pp. 411, 412.

4) „History of the Church”, Vol. II, p. 165.

van de goddelijke echtheid der nieuwe schriftuur. Daarna gaven de presidenten van de Hooge Raden van Kirtland en Missouri en de presidenten van de verschillende quorums van het Priesterschap getuigenis, dat de openbaringen in het boek de waarheid waren en dat het boek „een wet en een regel van geloof en een gebruik voor de Kerk” zou worden. Ten laatste accepteerden de algemeene autoriteiten en de geheele vergadering met algemeene stemmen het boek als de leer en verbonden van hun geloof. William W. Phelps las eveneens de volgende getuigenis der twaalf Apostelen aangaande de waarheid van het Boek van Leer en Verbonden:

De getuigenis der Getuigen van het Boek van 's Heeren geboden, welke geboden Hij aan Zijn Kerk gaf door Joseph Smith Jr., welke voor dit doel aangesteld werd door de stem der Kerk.

„Wij gevoelen derhalve gewillig om getuigenis te geven aan het geheele mensdchdom, aan een iegelijk creatuur op het aangezicht der aarde, dat de Heere getuigd heeft tot onze zielen, doordat de Heilige Geest op ons uitgestort werd, dat deze geboden door de inspiratie van God gegeven werden en ten voordeele voor alle menschen en waarlijk waar zijn. Wij geven deze getuigenis aan de wereld, de Heere is onze hulpe; en het is door de genade van God den Vader, en Zijn Zoon Jezus Christus, dat wij veroorloofd worden dit voorrecht te bezitten om deze getuigenis aan de wereld te geven, waarin wij onszelven grootelijks verheugen, den Heere immer biddende, dat de kinderen der menschen daarbij bevoordeeld mogen worden. ¹⁾

(Get.)

„THOMAS B. MARSH,	„PARLEY P. PRATT,
„DAVID W. PATTEN,	„LUKE S. JOHNSON,
„BRIGHAM YOUNG,	„WILLIAM SMITH,
„HEBER C. KIMBALL,	„ORSON PRATT,
„ORSON HYDE,	„JOHN F. BOYNTON,
„Wm. E. McLELLIN,	„LYMAN E. JOHNSON.” ²⁾

1) „History of the Church”, Vol. II, pp. 243-245.

2) Tot deze getuigenis der Twaalven van het Boek van Leer en Verbonden, zooals gepubliceerd in de Geschiedenis van Joseph Smith in de „Millennial Star”, waren de namen der Apostelen niet toegevoegd, maar het werd goed gedacht dat deze hier bijgevoegd werden in de volgorde als zij in het quorum stonden. Het document werd zonder twijfel voor het vertrek der Twaalven naar de Oostelijke Staten in gereedheid gebracht, daar het zeer goed bekend was, dat het werk van de commissie van selectie en compilatie, de Leer en Verbonden aan een algemeene vergadering zou aanbieden, voordat de Twaalven zouden wederkeeren. — „History of the Church”, Vol. II, p. 245, noot.

Aldus werd het „Boek van Leer en Verbonden” geaccepteerd door de Kerk als een goddelijk geïnspireerd werk. En waaruit bestaat het „Boek van Leer en Verbonden?”

Ten eerste bevat het boek een serie „Lezingen over Geloof”, bewerkt gedurende het jaar 1835. „Zij moeten niet beschouwd worden”, wordt ons verhaald, „van gelijke autoriteit te zijn inzake leerstukken als de openbaringen van God in de Leer en Verbonden”, maar als oordeelkundig geschreven en gecompileerd, en leering waarmede wij ons voordeel kunnen doen.”¹⁾ Dan volgen honderd zes-en-dertig afdeelingen of hoofdstukken van het boek zelf. Eén van deze, afdeeling 136, is een openbaring aan Brigham Young. Negen andere, afdeelingen 102, 121, 123, 127, 128, 130, 131, 134 en 135, zijn geen directe openbaringen in de gewoonlijk aangenomen beteekenis, maar de notulen van belangrijke vergaderingen, gebeden en profetieën, toespraken tot de Heiligen, brieven, onderrichtingen enz., bevattende belangrijke leeringen. De overblijvende — honderd zes-en-twintig afdeelingen in 't geheel — zijn openbaringen des Heeren door den Profet Joseph Smith aan de Kerk, of aan personen in de Kerk. In deze honderd zes-en-dertig afdeelingen kunnen onderrichtingen gevonden worden in verband met de organisatie der Kerk. Terwijl er vele openbaringen ontvangen zijn sinds het eerste Boek van Leer en Verbonden werd uitgegeven — terwijl de Kerkleiders waarlijk heden profeten, zieners en openbaarders zijn, — zijn nochtans de eerste openbaringen zóó ten volle vervuld met leering, dat wij in deze genoegzame aanwijzingen kunnen vinden voor de vestiging en de opbouw van de Kerk van Christus.

De Leer en Verbonden is ten behoeve van hedendaagsche toestanden, niet vóór die van tweeduizend jaren of meer vóór Christus. Het boek geeft specifieke instructie voor de vestiging en de instandhouding van de Kerk van Christus, niet onder een Oostersch volk in een primitief, maar onder een actief volk in een vooruitstrevend tijdperk. Het levende Woord van God is van veel meer waarde dan de doode letter. De levende profet is de mond, waar God door spreekt; en het Boek van Leer en Verbonden — het Heilige Boek van heden — is het verslag van de hedendaagsche openbaringen voor het volk van dezen tijd.

(Wordt vervolgd.)

1) „History of the Church”, Vol. II, p. 176, noot.

TOESPRAAK VAN PRESIDENT HEBER J. GRANT

in de Openingsvergadering der 94ste Jaarlijksche Conferentie, gehouden in den Tabernakel te Salt Lake City, op Vrijdag 4 April 1924.

(Vervolg.)

Elia's verschijnen.

In 1836, ongeveer 13 jaren nadat de engel Moroni verkondigde dat Elia weder het Priesterschap zou herstellen, verscheen Elia aan Oliver Cowdery en den Profeet Joseph Smith, in den Kirtland Tempel. Het verslag dezer verschijning wordt gevonden in Leer en Verbonden, afdeling 110. Niet alleen verscheen Elia bij die gelegenheid in den Kirtland-Tempel, doch de Heiland en anderen verschenen, en ik zal niet alleen aangaande Elia's verschijnen lezen, maar eveneens dat van den Heiland.

De Heiland verklaarde:

„Ik ben de eerste en de laatste, die leeft en die verslagen werd; Ik ben Uw voorspraak bij den Vader.”

Ik weet niets waarvoor wij als Heiligen der Laatste Dagen meer dankbaar zouden zijn dan de absolute wetenschap, die elke Heilige der Laatste Dagen heeft, dat Jezus de Christus is, de Zaligmaker der wereld, de Zoon van den levenden God. Over heel de wereld, zelfs onder de voorgewende Christelijken, wordt een afwezigheid van geloof gevonden in de goddelijkheid van den Zaligmaker. Zelfs enkele bedienaren des Woords gaan ver genoeg om van hun kansels te verkondigen niet te kunnen gelooven dat Jezus de Zoon van God is. Er bevindt zich in het hart eens Heiligen der Laatste Dagen geen twijfel daaraangaande, omreden toen de jongeling Joseph Smith, nog geen 15 jaar oud zijnde, in het bosch ging om op de gewijde plaats te bidden, zag hij God den Vader; en God stelde hem Zijn zeer geliefden Zoon voor, en zeide den jongen Hem gehoor te geven. Wij hebben volstrekt geloof in de openbaring van Leer en Verbonden, ieder Heilige der Laatste Dagen gelooft zeker dat zij waarachtig zijn; en in een dezer openbaringen hebben wij dit opgeteekend door Sidney Rigdon en den Profeet:

De opgeschreven getuigenis:

„En nu, na de vele getuigenissen, welke van Hem gegeven zijn, is dit getuigenis het laatste van alle, hetwelk wij van Hem geven: dat Hij leeft; „Want wij zagen Hem zelf aan de rechterhand Gods en hoorden de stem getuigenis geven, dat Hij de Eeniggeborene des Vaders is.

„Dat bij Hem en door Hem en van Hem de werelden zijn en werden geschapen, en de bewoners daarvan gewonnen zonen en dochteren Gods zijn.”

Wij hebben een verslag van het werkelijke verschijnen van den Zaligmaker in den eersten Tempel, die in deze bedeeeling opgericht werd, dat was te Kirtland.

„Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben die leeft en verslagen werd; Ik ben uw voorspraak bij den Vader.

„Ziet, uwe zonden zijn u vergeven, gij zijt rein voor Mij; daarom, heft uwe hoofden op en verheugt u.

„Laat de harten uwer broederen zich verblijden en laat de harten van al mijn volk, dat met zijne macht dit huis voor Mijnen naam gebouwd heeft, zich verheugen.

„Want ziet, Ik heb dit huis aangenomen, en Mijn naam zal hier zijn, en Ik zal Mijzelve in dit huis in genade aan Mijn volk openbaren.”

Vergadering van Israël.

Daarop, na het verschijnen van den Zaligmaker, lezen wij het volgende:

„Nadat dit visioen zich sloot, werden ons de hemelen weder geopend, en Mozes verscheen voor ons; en deze droeg de sleutelen aan ons over voor de vergadering van Israël van de vier deelen der aarde, en het leiden der tien stammen uit het land van het Noorden.”

Een der geloofsartikelen van de Heiligen der Laatste Dagen luidt:

„Wij gelooven in de letterlijke vergadering van Israël en in het herstel der Tien Stammen; dat Zion op het Amerikaansche vasteland gebouwd zal worden; dat Christus persoonlijk op aarde zal regeeren; en dat de aarde vernieuwd zal worden en haar paradijs heerlijkheid zal ontvangen.

„Daarna verscheen Elia, en droeg de bedeeeling van Abraham over, zeggende dat in ons en ons zaad, alle geslachten na ons zouden gezegend worden.”

Na dit visioen opende zich een ander heerlijk visioen voor ons, want Elia, de Profheet, die ten hemel opgenomen werd zonder den dood te smaken, stond voor ons en zeide:

„Ziet, de tijd is nu gekomen, waarvan door den mond van Ma-leachi was gesproken, getuigende dat hij (Elia) zou gezonden worden vóór de groote en vreeselijke dag des Heeren komen zou.

„Om de harten der vaderen tot de kinderen te keeren, en de kinderen tot de vaderen, opdat de geheele aarde niet met eenen vloek zoude geslagen worden.

„Daarom zijn de sleutelen dezer bedeeeling in uwe handen toevertrouwd, en hierdoor moogt gij weten, dat de groote en vreeselijke dag des Heeren nabij is, zelfs voor de deur.”

Deze verschijning van Elia in den Kirtland Tempel geschiedde op den derden April 1836; de verjaring daarvan is gisteren geweest.

(Wordt vervolgd.)

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voorspel.

Slow and well sustained.

C. C. STEARNS.

AVONDMAALVERS VOOR SEPTEMBER 1924.

(Heilige Lofzangen: Lied 175: 2).

Neemt en eet, gij eet Zijn brood,
Jezus Christus werd gegeven
Voor den zondaar, in den dood;
Neemt en drinkt, gij drinkt ten leven,
Ja, Hij gaf Zich in den dood,
In den bitt'ren zondaars-dood.

Naspel.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR SEPTEMBER 1924.

(Mattheus 5: 13).

„Gij zijt het zout der aarde; indien nu het zout smakeloos wordt, waarmede zal het gezouten worden? Het deugt nergens meer toe, dan om buiten geworpen en van de menschen vertreden te worden.”

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg).

Geheime politie?

Een Redactie-woord („Eenheid” No. 651, blz. 820) doet mij hier even terugblikken. In zijn kort overzicht van het in Missouri voorvallene maakt de profet geen melding van de Daniëten of wrekende engelen, die, volgens sommigen, in één adem met het Mormonisme genoemd moeten worden. De bedoelde Redactie-woorden volgen:

„Ook wordt hun verweten, dat ze (de Mormonen) een soort geheime politie er op na houden, de vereeniging der Daniëten, waaraan verscheidene geheime moorden worden toegeschreven. Met opzet vermelden we dit, in de hoop dat de uitgenoodigde medewerker ook dit punt zal aanroeren.”

Heel dankbaar maak ik van deze aangeboden gelegenheid gebruik. De Daniëten-geschiedenis is nu eenmaal een van die schier onmogelijk den-kop-in-te-drukken tegenwerpingen, die de Morrische prediker heeft te ontmoeten.

Liefhebbers van sensatie-lectuur hebben in boeken als b.v. „Het Godsgericht”, gesmuld van die wraakengelen-staaltjes. En bij menigeen blijft het vermoeden hangen dat ze toch niet heelemaal uit de lucht gegrepen zullen zijn. Daarentegen heeft de schrijver Mormonen en vooral niet-Mormonen ontmoet in Utah, hier sinds Brigham Young's dagen woonachtig, die weigerden de zaak als ernstig-gemeend te bespreken. Voor hen was alles louter verzinsel: er wordt zooveel gekletst! zeiden ze.

De oorsprong der Daniëten-geschiedenis is te vinden in een „affidavit” van Thomas B. Marsh, die president der 'Twaalf geweest was. Mijn ernstige overtuiging is, dat die verklaring voortvloeide uit persoonlijke grieven: uit ontevredenheid en antagonisme, die haar bron hadden in een overdreven gevoel van geleden onrecht. Tot die conclusie komt ook dr. Robert C. Webb, een niet-Morrisch schrijver, in zijn „Real Mormonism” (Sturgis & Walton Company, New-York 1916).

Dr. Webb wijst op een fase van Joseph Smith's persoonlijkheid, waaraan maar weinig aandacht geschonken is door de onderscheiden schrijvers, die getracht hebben hem te teekenen: zijn blijkbare bekwaamheid, zich vijanden te maken. Wil men dit toe-

schrijven aan verregaande goddeloosheid, dan komt men voor het embarrasseerende feit te staan, dat zoovele reine, bekwame en voortreffelijke menschen zich nooit onttrokken hebben aan hunne connectie met de Mormoonsche Kerk en haar stichter, lieden van positie, die volkomen bekend moesten zijn met de beweerde gruwelen, wil men het bestaan daarvan aannemen.

Joseph Smith, evenals alle mannen van groote verrichtingen, was klaarblijkelijk iemand met een sterken wil en groote vastberadenheid. Zulke menschen moeten meermalen onvoorwaardelijke gehoorzaamheid eischen van hunne medewerkers en helpers. Herhaalt zich dat dikwijls, dan loopen zij gevaar, bitter antagonisme te verwekken in de gemoederen hunner medewerkers, zelfs de intiemsten. In dat licht moet m.i. de volgende affidavit gelezen worden, de bron der sensationeele Daniëten-romans:

„Zij hebben in hun midden een vereeniging, voor goede Mormonen gehouden, de Daniëten genoemd, die een eed gedaan hebben, de hoofden der Kerk te ondersteunen in alles wat zij zeggen en doen, het zij recht of verkeerd. Velen echter van deze groep zijn zeer ontevreden met dezen eed, als zijnde tegen moreele en religieuze beginselen.

De Profeet wil anderen deze notie inprenten, en elke ware Mormon gelooft er in, dat Smith's profetieën boven de landswetten gaan. Ik heb den Profeet hooren zeggen, dat hij eenmaal zijn vijanden vertreden zou en over hunne doode lichamen loopen; en zoo hij niet alleen gelaten werd, hij een tweede Mohammed voor deze generatie zou zijn, en dat hij één bloedbad zou aanrichten van het Rotsgebergte naar den Atlantischen Oceaan; dat evenals Mohammed, wiens motto bij vredesonderhandelingen was: „de Alkoran of het zwaard”. Zoo zou het eventueel zijn met ons „Joseph Smith of het Zwaard”. 1) Deze laatste verklaringen werden verleden zomer gemaakt.”

In dit document wordt ook beweerd dat er een „Verwoestings-vereeniging” gevormd was, wier plicht het was steden te verbranden onder bepaalde omstandigheden. Deze verklaringen hadden tevens als supplement de beëdigde getuigenis van Orson Hyde, die beweerde:

„De meeste dezer verklaringen in de bovenstaande openbaarmaking weet ik waar te zijn; de rest geloof ik waar te zijn.”

Er op wijzend dat deze verklaringen, d.d. 24 October 1838 te Richmond, Missouri, gemaakt, klaarblijkelijk voortvloeiden uit gevoelens van verregaande verbittering jegens Smith, eerder dan

1) De storende zinbouw hier is zoo uit het Engelsch overgenomen.

uit een verlangen om scheeve verhoudingen recht te zetten, en dat Marsh en Hyde, door zoo hun gal uit te spuwen, honderden weerlooze vrouwen en kinderen in gevaar brachten, zegt dr. Webb:

„Men kan gerust er op aandringen, dat mannen, die zich zoo beestachtig ver (to any such brutal length) laten meesleepen door hunne persoonlijke grieven, zijn die waar of denkbeeldig, eveneens in staat zijn tot leugen en meened.”

Dan gaat genoemde auteur verder (blz. 102):

„In deze beëdigde verklaring, naar het schijnt, waren de heeren Hyde en Marsh de vaders der Daniëten-geschiedenis, die met zooveel klem ontkend wordt in t o t o door Mormoonsche schrijvers, en die zoo persisterend herhaald en aangedikt wordt door hunne tegenstanders en belasteraars. Wij kunnen hier wel even opmerken, dat er een vereeniging moge bestaan hebben onder Mormonen (hier verwijst de auteur naar het verslag der zaak in het dagboek van Joseph Smith, dat hieronder volgt) of anti-Mormonen op dit tijdstip, die onder dezen naam bekend stond. Daar is echter geen respectabel bewijs, dat eenige bond of vereeniging, zoo genoemd, ooit de bloeddorstige en gewelddadige oogmerken koesterde, die haar worden toegeschreven. Als zij zich zoo organiseerden en zij zoo handelden, moet het toegegeven worden, met het oog op de feiten der Mormoonsche geschiedenis, dat het een uiterst ineffectieve menschengroep was, zoomede dat, als een „gevaar”, hare beteekenis zeer zeker nul was. Redelijkerwijs kan aangenomen worden, dat de waarheid in de zaak is, dat Marsh en Hyde zich waren gaan beschouwen als Smith's werktuigen, wat hun in zekeren zin tegen de borst stuitte, en vandaar hadden zij, bij weigering om orders te gehoorzamen, zich onttrokken aan de Kerk — de Twaalf Apostelen en de andere intieme medewerkers van den President worden dan met de nieuwe betiteling van „Daniëten” beschreven — menschen bij eede verbonden „de hoofden der Kerk te ondersteunen..... recht of verkeerd”; en de leden der vereeniging, die gezegd worden „ontevreden met den eed” te zijn, bestaan op het hier besproken tijdstip hoofdzakelijk uit de twee getuigen. Zoodanig tenminste zou de uitspraak zijn op vele personen, in een veronderstelde situatie als deze heeren. Het was louter een der talrijke voorbeelden hoe Smith's vijanden trachtten hem te kwetsen op alle mogelijke manieren.

„Het is opmerkingswaardig evenwel, dat binnen twee jaar tijds Hyde, die met zulk een halfhartigen eed Marsh's beweringen bezwoer, terugkeerde tot de Kerk, vergiffenis vragende, klaarblijkelijk vergeten zijnde de „snoode Daniëten-eeden” en neo-Islamietische snoeverijen. De toestanden

waren hem niet heelemaal onverdragelijk, op zijn minst genomen, noch heelemaal „tegen (zijn) moreele en godsdienstige beginselen”. Marsh vernieuwde eveneens zijn lidmaatschap in de Kerk in Juli 1857, en, verhuizende naar Ogden, Utah, stierf daar enkele jaren later. Hij schijnt niet bevreesd te zijn geweest voor de „Daniëten”. De heele zaak had enkel te doen met persoonlijke wrok in den beginne, met aan het einde eene verzoening.” (Wordt vervolgd.)

MOEDER.

O vrouwe, vol van eindeloos geduld,
 En vol van reine liefde, zacht en teer:
 Hoe groot is Uwe ziel van kracht vervuld,
 Hoe innig zien Uw blauwe oogen neer

Op 't sluim'rend kindje, dat Uw hart vervult
 Met zoet genot. Hoe groot is 't lijden, eer
 Een weedelach Uw blik aan 't leed onthult!
 Uw droefheid schenkt slechts milde liefde weer.

O moeder, zie, Uw haren gaan reeds grijzen!
 Het wichtje van weleer is thans volwassen kind.
 Nog kust g' Uw grooten jongen op zijn ruwe wang.

Uw grenzelooze liefd' is 't, die mij eeuwig mint!
 Uw liefde daalt niet als de jaren rijzen.
 O vrouw van smart en vreugd! 'k Min U mijn leven lang.

A. VAN DONGEN.

HET VERWOESTEN VAN DEN TEMPEL TE NAUVOO.

(Een interessant verslag van de bekentenis van den man,
 die het vuur ontbrandde in het prachtige gebouw en
 hoe hij zelf nauwelijks den vuurdood ontkwam).

George H. Rudsill, thans wonende in Bowling Green, Florida, doch eenmaal een soldaat op het fort Madison, vertelt aangaande de verwoesting van den Tempel te Nauvoo, die meer dan vijftig jaren geleden plaats had, in de volgende woorden:

„In zooverre ik het mij kan herinneren, zal ik trachten het verhaal te geven in mr. B. Agnes' eigen woorden, zooals hij die tot mij sprak juist vóór zijn dood in 1870. Nadat hij mij zijn verhaal verteld had, vroeg hij mij als vriend het niet bekend te maken,

voordat ook de andere personen, die er bij betrokken zijn geweest, overleden zouden zijn. Ik beloofde hem dit niet te zullen doen en nu ook de overige betrokkenen niet meer zijn, kan het geen schade doen om het openbaar te maken, terwijl het de nieuwsgierigheid van vele belangstellenden zal bevredigen.

Mr. Agnes' gezondheid was van achteruitgaanden aard in de dagen toen hij tot mij kwam en hij gevoelde dat hij spoedig zou sterven, waaraan ook ik niet twijfelde. 'k Vroeg hem of hij bekeerd was van zijn verkeerde daden, en met een droevigen glimlach zeide hij: „Ja, behalve van één.” Ik vroeg hem wat die daad was en hij antwoordde: „Dat was de brandstichting in den Tempel te Nauvoo.”

„Waart gij dan de dader daarvan?” riep ik met verwondering uit, waarop hij zeide: „Ja, ik stichtte den brand met mijn eigen handen. Zet u neder en ik zal u alles vertellen.”

Het verhaal, als door hem gegeven, volgt hieronder volgens zijn eigen woorden in zooverre ik mij die herinneren kan.

„De reden waarom ik den brand stichtte, was ontstaan door het hardnekkige gerucht dat de Mormonen naar Nauvoo zouden terugkeeren en wij waren bevreesd dat zij plannen daartoe beraamden, en daar wij vermeenden al genoeg moeilijkheden met hen door-gemaakt te hebben, zoo besloten rechter Sharp van Carthage, Hyrum McCunley; een grondbezitter van Appanooc en ikzelf tot de verwoesting van hun Tempel en als wij dit konden volbengen, zouden zij zeker nimmermeer trachten naar Nauvoo terug te keeren.

„Op denzelfden dag dat 's avonds de Tempel afbrandde kwamen wij 's middags tezamen in de prairie, op vijf mijlen afstand ten zuiden van het fort Madison in Illinois, om voorbereidingen te maken en het was daar, dat wij zwoeren den Tempel te zullen verwoesten, zelfs al zou het ons leven kosten.

„Wij sprongen op onze paarden en vingen onzen tocht aan, onderweg plannen beramende hoe wij ons doel zouden trachten te bereiken. We besloten ons als vreemdelingen voor te doen en den bewaarder te verzoeken ons den Tempel te laten bezichtigen en dan onze kans waar te nemen. Toen wij de stad naderden, verborgen wij onze paarden op een afgezonderde plaats in het kreupelhout en gingen te voet de stad in. Wij wandelden wat rond tot ongeveer vier uur in den namiddag, intusschen een bundel brandstof gereed makende, waarvoor wij een korenzak namen, daar armsgaten insnijdende, zoodat ik hem onder mijn overjas als jas zou kunnen aantrekken. Ik deed zooveel geteerde lappen in dien zak als mogelijk was voor mij te dragen, zonder opgemerkt te worden. Vervolgens trok ik den zak als een jas aan, kocht in een winkel een doos lucifers, om, zooals ik zeide, mijn pijp aan te steken, en waren toen klaar voor ons werk.

„Het kostte maar weinig moeite om den bewaarder van den Tempel te vinden en na veel woorden stemde hij er eindelijk in toe

ons het gebouw te laten bezichtigen. Wij zeiden vreemdelingen in het land te zijn en dat we dienzelfden avond nog moesten vertrekken, en dat dit misschien voor altijd de laatste gelegenheid voor ons zou zijn om den Tempel te bezoeken. Deze omstandigheden in aanmerking nemende, wilde hij ons verplichten, mits wij ons wilden haasten, daar 't al laat begon te worden en het anders donker zou zijn vóór wij onzen tocht door het gebouw volbracht zouden hebben. Wij stemden daarin toe en na nog eenig oponthoud werd de sleutel tevoorschijn gebracht, die niet bijzonder scheen te passen. Ten slotte sprong de deur open en wij haastten ons naar binnen en liepen steeds door, den man achterlatende, welke nog met de deur bezig was. Hij riep ons toe op hem te wachten, doch wij gingen steeds verder, en ik bemerkte dat hij de deur, met den sleutel in het slot, verliet om ons te volgen.

„Ik verborg mij toen in een zijkamer, terwijl de twee anderen doorliepen. De man snelde hen na, en nadat hij mij gepasseerd had, ging ik terug naar de deur, ontsloot haar en stak den sleutel in mijn zak, waarna ook ik hen met grooten spoed volgde. Juist toen ik hen bereikte, had de man mij gemist, doch ik verklaarde dat ik was achtergebleven om „de Kruisiging” te bezichtigen, wat hem maar half scheen tevreden te stellen, daar hij mij verdacht aanzag en van dien tijd af steeds aan mijn zijde bleef. Hij wilde ons ook niet toestaan te blijven staan, doch liep met ons den Tempel rond, waarna hij ons dadelijk weer buiten bracht. Het was intusschen schemer geworden en ik had niet de minste kans gehad om een vuur aan te steken. Ik zag op het gelaat van mijn vrienden, dat zij verschrikkelijk teleurgesteld waren, nu zij gedwongen waren onverrichterzake weer naar buiten te gaan. Ik riep hun toe haast te maken, want dat wij laat waren, daar wij anders zeker de boot zouden missen, waarmede wij vertrekken moesten. Zoo liepen wij met snellen tred, totdat wij achter een huis kwamen, waar wij stil hielden en ik hen vertelde wat ik gedaan had, wat hen tot de gelukkigste menschen maakte, die ik ooit ontmoet heb. We hadden maar een klein oogenblik daar gestaan, toen wij den bewaarder zagen wegsnellen en wij begrepen dat hij om een sleutel ging, of om iemand om hem te helpen. Dit was onze kans, en den rechter en grondbezitter op wacht latende, snelde ik naar den Tempel terug.

„Ik bereikte spoedig den top van het gebouw en vond daar een goede plaats om den brand te beginnen, waar het een groot vuur kon worden, alvorens de vlammen van de buitenzijde zichtbaar zouden zijn. Nadat het vuur zich begon uit te breiden, ving ik met vreugde en een blij gemoed den terugweg aan, want het was zoo goed als zeker voor mij dat de Tempel geheel en al verwoest zou worden. Tot mijn grooten schrik echter kwam ik tot de ontdekking, dat er voor mij groote kans bestond om in de vlammen om te moeten komen, daar ik verdwaald was en niet wist welken weg

ik moest gaan om buiten het gebouw te komen, alhoewel ik tevoren meermalen door den Tempel was geweest. Tevens begon ik te bedenken, dat als het mij gelukte den uitgang te bereiken, dat ik dan zeker door den bewaarder gevangen zou worden genomen, die zeer spoedig terug kon zijn en hulp met zich mede zou brengen. Gij kunt u mijn gevoelens indenken, verdoemd zijnde in een brandenden tempel en indien het mij gelukken zou aan de vlammen te ontkomen, er zeker van te zijn gevangen genomen te zullen worden. (Wordt vervolgd.)

Een openlucht-vergadering.

Somtijds is het bewijs in zekere zaken zóó sterk, dat zelfs de grootste twijfelaar moet gelooven.

Ouderling B. en vrouw waren op zending in Engeland. Op zekeren avond, toen deze ouderling een groote menigte menschen toesprak op den hoek van een straat, stond zuster B. tusschen de verzamelde luisteraars.

„De prediker is van Utah”, zeide een vreemde dame tot zuster B.

„Waarlijk?” was de vraag.

„Jawel; en hij is een „Mormoon”.

„Wat?”

„Hij zal wel een slecht mensch zijn, alhoewel ik moet bekennen dat zijn uiterlijk een zeer gunstigen indruk maakt.”

„Vindt u?”

„Ziet zijn vriendelijk gelaat en mannelijke gestalte eens aan — maar onze meisjes zullen voorzichtig moeten zijn. Die „Mormonen”, weet ge, begeeren onze dochters.”

„Duidt het mij niet ten kwade, maar ge zijt geheel en al verkeerd ingelicht.”

„Zijt gij dan met de „Mormonen” bekend?”

„Jawel, met velen van hen.”

„Kent gij dezen misschien?”

„Zeker, het is mijn echtgenoot.”

INHOUD.

De herstelling van het Evangelie	blz. 241	Het ware Mormonisme	blz. 250
Toespraak van president Heber J. Grant	„ 247	Moeder	„ 253
Zondagsschoolwerk	„ 249	Het verwoesten van den Tempel te Nauvoo	„ 253
		Een openluchtvergadering	„ 256

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.